Ucenicia: chemarea de a fi asemenea Învățătorului

Cum să citim Biblia ca s-o înțelegem? Un frate mi-a pus de curând această întrebare, și este o întrebare foarte bună. Mă gândesc la felul în care am citit eu Scriptura, și fiecare se poate gândi la felul în care a citit-o el.

De-a lungul timpului am fost învățați cum să citim Biblia, iar unul dintre sfaturile primite a fost să o citim la rând. S-a alcătuit chiar un fel de calendar: în fiecare zi câteva versete din Vechiul Testament și un capitol din Noul Testament, iar într-un an Biblia este citită toată. Numai că, citind așa, nu trebuie să ne așteptăm să înțelegem prea mult. Ne vom documenta, vom acumula cunoștințe, dar nu vom înțelege mare lucru.

Cuvântul lui Dumnezeu este ca un puzzle. Dacă lipsește o piesă și n-ai văzut niciodată imaginea întreagă, s-ar putea să nu-ți dai seama ce reprezintă. Numai când toate piesele sunt puse împreună poți vedea limpede imaginea.

Să luăm, cu ajutorul Domnului, un exemplu din Scriptură și să învățăm cum trebuie studiată Biblia pentru a avea viață veșnică, fiindcă acesta este scopul final. De ce venim la adunare? Pentru bunăstare materială sau pentru viața veșnică? Să deschidem la Matei, capitolul 28, și să vedem, dintr-o învățătură a Domnului Isus, cum trebuie să studiem.

Subordonăm totul planului lui Dumnezeu

Trebuie să reținem de la început că Biblia nu se contrazice. Cuvântul lui Dumnezeu este foarte bine așezat și în el nu există contradicții. Pornind de aici, studiem astfel: de fiecare dată, fără excepție, subordonăm ce citim planului lui Dumnezeu, ca studiul nostru să ducă la împlinirea acestui plan cu noi.

Care este planul lui Dumnezeu? Unii spun: mântuirea. Alții spun: refacerea chipului lui Hristos în noi. Planul lui Dumnezeu este ca noi să fim frații Domnului Isus. Dumnezeu ne-a cunoscut mai dinainte și ne-a hotărât, mai înainte de a fi lumea, să fim asemenea chipului Fiului Său, după cum scrie Pavel în Romani 8:29, pentru ca El să fie cel întâi născut dintre mulți frați. Acesta este planul lui Dumnezeu, și toate lucrurile sunt subordonate lui.

Dacă suntem sinceri, trebuie să recunoaștem că nimeni nu ne-a învățat să fim asemenea chipului Fiului lui Dumnezeu. Totul s-a redus la mântuire: să fim mântuiți. Și atunci ce ne mai rămâne? Doar mila lui Dumnezeu, harul Lui, iertarea de păcate. Dar așa, toată Biblia nu mai are niciun sens. Când o studiem doar din perspectiva iertării de păcate, vedem că lucrurile nu sunt așezate așa în ea. Scopul lui Dumnezeu este să fim asemenea chipului Fiului Său.

Faceți ucenici

Cu acest plan în minte citim versetele 19 și 20 din Matei 28, unde Domnul Isus spune: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.”

Domnul Isus subordonează aceste cuvinte planului lui Dumnezeu. Dacă planul lui Dumnezeu ar fi doar iertarea de păcate, ce rost ar avea porunca „faceți ucenici”? Pe unii i-am face ucenici, iar pe alții nu? Unii ar fi ucenici, alții doar creștini, unii mai sus, alții mai jos? Domnul Isus nu spune așa. El spune: „Duceți-vă și faceți ucenici”. Atunci trebuie să fim și noi ucenici. Dar de ce, și ai cui? Și ce înseamnă, de fapt, a fi ucenic?

Ucenicul vrea să fie ca învățătorul

Cuvântul „ucenic” din traducerea Cornilescu este un cuvânt sărac. La școală am învățat că ucenicul este cel care merge la școala de ucenici ca să învețe o meserie de la maiștri. Cuvântul „maistru” vine de la „maestru”, adică expert. Cuvântul din Scriptură înseamnă însă „discipol”, iar înțelesul lui diferă de cel al ucenicului pe care îl cunoaștem. Discipolul este cel care urmează și continuă învățătura Maestrului, a Domnului.

De ce vrea Domnul Isus să fim discipolii Lui? Ca să răspundem, subordonăm din nou cuvântul planului lui Dumnezeu. Ucenicul din școala publică învață o meserie. Dar care este scopul ucenicului Domnului Isus? Să învețe de la El o meserie?

Am studiat cândva ce însemna un ucenic pe vremea Domnului Isus. Ucenicii preluau limbajul rabinului, al învățătorului lor, și începeau să vorbească așa cum vorbea el. Îi preluau obiceiurile și tot felul lui de a fi. Voiau cu orice preț să fie asemenea învățătorului lor.

Văzut astfel, totul se schimbă. Cum trebuie să trăim? Asemenea Domnului Isus. Dacă vreau să mă curățesc, până unde trebuie să merg? Nu-mi pun eu o limită: trebuie să fiu curat ca Domnul Isus. Aceasta este măsura, o măsură foarte înaltă, dar la ea trebuie să mă raportez, pentru că sunt ucenic.

Diavolul a furat cuvântul „ucenic”, sau „discipol”, și de aceea astăzi aproape nu-l mai auzim. Ce suntem astăzi? Creștini, atât. Ortodocșii sunt creștini, catolicii sunt creștini. Dar care dintre ei sunt ucenici, oameni care își urmează învățătorul? Are Biserica Ortodoxă ucenici ai Domnului Isus?

Porunca Domnului rămâne aceeași: mai întâi „faceți ucenici”, adică discipoli, iar apoi a doua poruncă: „învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit”.

Acesta este planul lui Dumnezeu. Trebuie să merg la oricine și să-l învăț să păzească tot, nu 95%. Dar ca să-l învăț să păzească tot, trebuie să fiu eu primul care păzește tot. Dacă eu păzesc 90%, pe celălalt îl voi învăța să păzească cel mult 90%. Cât despre restul de 10%, dacă sunt încredințat că nu trebuie păzit, îi voi spune și lui că nu trebuie să-l păzească. Ucenicii mei vor fi cel mult cât sunt eu. De aceea suntem chemați să fim ca Domnul Isus și să trăim ca El.

Când citim Scriptura, subordonăm toate lucrurile acestui plan. Unde intră iertarea de păcate? Are și ea un loc în acest mare puzzle, dar nu este locul central și nu este punctul cel mai înalt. Nu putem spune: „Aici este iertarea de păcate și cu aceasta s-a încheiat lucrarea de mântuire a lui Dumnezeu cu mine." Dumnezeu nu poate încheia lucrarea acolo.

Care este atunci rostul nașterii din nou? Dacă o subordonăm acestui plan, lucrurile se înțeleg ușor: la nașterea din nou intrăm în școala de ucenici și învățăm să fim ca Învățătorul nostru. De acolo pornește viața. Pavel scrie în 2 Corinteni 5:17: „Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus, iată că toate lucrurile s-au făcut noi." Lucrurile noi vin de la Dumnezeu, de la Domnul Isus. Iar cele vechi s-au supus și ele acestui plan al lui Dumnezeu; la fel se supun lui și versetele acestea.

Un om care rămâne doar la iertarea de păcate va spune: „Nu s-au făcut, frate, toate lucrurile noi. La mine sunt încă multe lucruri vechi. Trăiesc în mânie, trăiesc în una, în alta." De ce trăiește așa? Pentru că n-a început școala.

La școală se învață ceva. Să zicem că vreau să învăț o meserie nouă, sudura. N-am sudat niciodată și nu știu să sudez. Prima dată mi se arată: „Acesta este aparatul de sudură. Acestea sunt materialele cu care se sudează. Există aparat electric, există aparat care sudează cu carbid sau cu acetilenă." N-am știut niciodată aceste lucruri, dar le învăț. Tot așa, să mergem pas cu pas și să învățăm ce înseamnă să fim ucenici.

Oricine face voia Tatălui

Contează și felul în care studiem Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă l-am citi doar la rând, după „Duceți-vă și faceți ucenici… și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit" ar urma Marcu 1:1: „Începutul Evangheliei lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu." Versetul acesta nu mai are legătură cu ucenicia, iar subiectul s-ar opri la cele două versete din Matei 28. Dar în Biblie sunt multe versete despre ucenici. Să vedem întâi ce înseamnă „faceți ucenici" și ce au făcut apostolii: au împlinit porunca sau au zis: „Ce a spus Domnul Isus nu este atât de important"?

Să ne amintim și ce i-am spus omului atunci când am evanghelizat. I-am spus să fie ca Domnul Isus sau i-am zis: „Pocăiește-te, mântuiește-ți sufletul, că ajungi în iad; este rai, este iad, acolo e chin", ori „Nu te mai închina la icoane, e păcat"?

Înainte să vedem ce au făcut apostolii, găsim un lucru foarte important în Matei 12:46-50: „Pe când vorbea încă Isus noroadelor, iată că mama și frații Lui stăteau afară și căutau să vorbească cu El. Atunci, cineva I-a zis: «Iată, mama Ta și frații Tăi stau afară și caută să vorbească cu Tine». Dar Isus a răspuns celui ce-I adusese știrea aceasta: «Cine este mama Mea și care sunt frații Mei?» Apoi, Și-a întins mâna spre ucenicii Săi și a zis: «Iată mama Mea și frații Mei! Căci oricine face voia Tatălui Meu care este în ceruri, acela Îmi este frate, soră și mamă.»"

Apostolul Ioan scrie în 1 Ioan 2:6: „Cine zice că rămâne în El trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus." Cum a trăit Domnul Isus? A avut doisprezece ucenici, ba chiar mai mulți, pentru că la un moment dat a trimis șaptezeci. Spre ei Și-a întins mâna când a spus: „Iată mama Mea și frații Mei!" Mama și frații Lui sunt cei care Îl ascultă și Îl urmează. Pe această învățătură din Matei

28, „Duceți-vă și faceți ucenici”, construim felul în care studiem Cuvântul lui Dumnezeu. Iar când îl studiem, ținem minte că acest Cuvânt nu se contrazice.

În Faptele Apostolilor, la capitolul 2, versetul 37, cineva a pus titlul „Cei dintâi creștini”. Vom vedea însă că numele de creștini le-a fost dat ucenicilor de alții, nu și l-au dat ei. Ei erau ucenici, nimic altceva. Apostolul Petru, apostolul Pavel și ceilalți n-au spus: „Noi suntem creștini.” Ei au spus: „Noi suntem ucenicii Domnului, discipolii Domnului.” Adică trăiau după învățăturile Domnului lor, le urmau și le duceau mai departe, fără să scoată nimic din ele.

Să ne gândim la un discipol omenesc. Platon, Aristotel și alți oameni însemnați ai lumii au avut discipoli. De ce cunoaștem astăzi teorema lui Pitagora, pe care o învățăm la matematică? Pentru că Pitagora a avut discipoli care i-au preluat învățătura și au lăsat-o așa cum era, fără s-o modifice. Învățătura lui era atât de limpede și de corectă, încât nu se putea schimba.

Mai mult decât atât: putem noi oare modifica învățăturile Domnului Isus? Măcar puțin, doar puțin? Cu siguranță că nu. De aceea, deasupra acestui pasaj ar trebui să scrie „Cei dintâi ucenici”, pentru că cei care L-au urmat pe Domnul și pe apostoli au fost ucenici, nu creștini.

Cei dintâi ucenici, nu creștini

În Faptele Apostolilor 2:37-38, după predica lui Petru, citim: „După ce au auzit aceste cuvinte, ei au rămas străpunși în inimă și au zis lui Petru și celorlalți apostoli: „Fraților, ce să facem?” „Pocăiți-vă”, le-a zis Petru, „și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh.””

Rezultatul îl vedem în versetul 41: „Cei ce au primit propovăduirea lui au fost botezați; și în ziua aceea, la numărul ucenicilor s-au adăugat aproape trei mii de suflete.” Să reținem bine cuvintele: s-au adăugat la numărul ucenicilor.

Să ne gândim la o școală obișnuită, o școală de ucenici. Începe un an nou și se mai adaugă cinci clase. Ce vor fi aceste cinci clase? Tot clase de ucenici, nu altceva. Dacă scopul școlii este să pregătească ucenici în sudură sau în strungărie, pe cei care vin anul acesta și în anii următori îi va învăța aceeași meserie. Mergem la școala profesională de strungărie tocmai pentru că acolo ni se predă strungăria, nu altceva. La fel, venim la Domnul Isus ca să fim ucenicii Lui, ca să ne învețe cum a trăit El. Așa s-au adăugat în ziua aceea aproape trei mii de suflete.

Ucenicul face mai mult

Înainte de a merge mai departe în Faptele Apostolilor, la capitolul 6, să ne gândim la un lucru. Încercați să-i spuneți cuiva că sunteți ucenicul Domnului și o să vedeți cu ce ochi mari se uită la dumneavoastră: „Cum, ce ești? Ucenicul Domnului Isus?” Se miră, pentru că lucrul acesta sună ieșit din tipar. În zilele noastre îți permiți cu greu să spui că ești ucenicul Domnului. Ca să ți-o permiți, chiar trebuie să trăiești ca un ucenic. Dacă nu trăiești așa, toată lumea își dă seama imediat că e ceva fals.

Cu numele de creștin însă merge. Oricine poate spune: „Eu am credința mea, lasă-mă în pace. Sunt și eu creștin.” Și tu ești creștin, și eu sunt creștin. Dar ești ucenicul Domnului Isus? Câți pot spune asta despre ei înșiși?

Ucenicul îl copiază pe învățător, trăiește după învățăturile lui și le duce mai departe. Primește învățătura fără s-o discute. Dacă Învățătorul nostru are în învățăturile Lui spălarea picioarelor, datoria noastră este s-o primim, s-o practicăm și s-o ducem mai departe. Dacă n-o practicăm și n-o ducem mai departe, nu suntem ucenicii Domnului.

Creștin însă poți fi și așa, pentru că un asemenea creștin nu are aproape nicio datorie. Tot ce i se cere este să se închine într-un anumit loc, să facă parte dintr-o mișcare religioasă și să-I aducă laude lui Dumnezeu. Ucenicul trebuie să facă mai mult. Și aici se încurcă lucrurile.

Învățăm în fiecare zi

Ca să nu ne simțim condamnați, studiem Scriptura altfel: pe capitole, câte ceva de aici, câte ceva de acolo. Facem o ciorbă din toate și, la urmă, nu știm și nu înțelegem nimic. Pare mai comod așa. Dar dacă învățăm ce înseamnă să fii ucenic, lucrul acesta ne face răspunzători. Atunci ne putem spune în fiecare zi: „Eu nu sunt ucenicul Domnului. Nu trăiesc ca un ucenic, ci trăiesc ca un păgân în gândurile mele.”

Cum trăiește un ucenic și de unde îi vine tot ce învață? De la profesori. Un copil care face trei ani de școală profesională merge la cursuri de luni până vineri și învață în fiecare dintre aceste zile. Facem noi așa cu Domnul nostru? Mergem măcar de luni până vineri să învățăm de la El? Spunem că n-avem timp nici măcar să citim Biblia.

Iar când o citim, facem ca un elev care ar citi manualul de la școala profesională câte o pagină de aici și câte una de acolo, fără să le lege între ele. Când înveți despre ficat, citești un singur rând, apoi treci la un rând despre inimă și apoi la altceva? Sau citești tot despre ficat, ca să știi absolut tot ce trebuie să știi despre el?

Să urmărim la fel și cuvântul „ucenic” în Faptele Apostolilor, ca să vedem cât de unitară și de exactă este Biblia și cum nu se contrazice deloc. În Faptele Apostolilor 6:7 citim: „Cuvântul lui Dumnezeu se răspândea tot mai mult, numărul ucenicilor se înmulțea mult în Ierusalim, și o mare mulțime de preoți veneau la credință.” Cei care veneau la credință deveneau ucenici. Chiar și o mare mulțime de preoți evrei au venit la credință și au devenit ucenici ai Domnului Isus.

Mergem mai departe, la Faptele Apostolilor 9:1-2: „Saul sufla încă amenințarea și uciderea împotriva ucenicilor Domnului. S-a dus la marele preot și i-a cerut scrisori către sinagogile din Damasc, ca, dacă va găsi pe unii umblând pe Calea credinței, atât bărbați, cât și femei, să-i aducă legați la Ierusalim.” Saul este cel care avea să devină apostolul Pavel. Să fim atenți la ce scrie: nu „împotriva ucenicilor”, ci „împotriva ucenicilor Domnului”. Acest lucru este foarte important.

Domnul Isus nu a spus doar: „Mergeți și faceți ucenici.” El a vrut ca ei să facă ucenici ai Lui: „Voi sunteți ucenicii Mei, voi duceți mai departe învățăturile Mele, îi învățați și pe alții învățăturile Mele, ca să Mă urmeze pe Mine.” Noi am putea să facem ucenici ai noștri, ucenici ai unui om

sau ai altuia. Dar dacă omul acela a primit numai 90% din ce a învățat Domnul, unde ajung ucenicii lui?

Domnul Isus le spune fariseilor, în Matei 23:15: „Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi înconjurați marea și pământul ca să faceți un tovarăș de credință și, după ce a ajuns tovarăș de credință, faceți din el un fiu al gheenei, de două ori mai rău decât sunteți voi.” De aceea trebuie să fim ucenici ai Domnului, iar cei pe care îi învățăm trebuie să se asemene cu Domnul Isus, nu cu noi. Să reținem: nu ucenici și atât, ci ucenici ai Lui. Acesta este scopul pentru care ne adunăm: să devenim cu toții ucenici ai Domnului Isus și să trăim o viață de ucenic.

Un singur Domn, o singură învățătură

În Faptele Apostolilor 11:26 citim: „Un an întreg au luat parte la adunările bisericii, și au învățat pe mulți oameni. Pentru întâia dată, ucenicilor li s-a dat numele de creștini în Antiohia.” Ucenicilor li s-a dat numele de creștini, nu creștinilor numele de ucenici. Prin urmare, toți creștinii ar trebui să fie ucenici ai Domnului Isus.

Dacă ar fi ucenici ai Domnului Isus, ar mai exista atâtea denominațiuni? Fiecare denominațiune are ceva diferit, ceva în plus. Nu vreau să ponegresc pe nimeni, dar să luăm ca exemplu Martorii lui Iehova: au ei ceva în plus față de penticostali în învățătură, în doctrină? Dacă și unii, și alții ar fi ucenici ai Domnului Isus, ar avea aceeași doctrină. Când însă suntem doar „creștini”, e ușor să avem doctrine diferite. Se spune că Dumnezeu este și cu baptiștii, și cu adventiștii, și cu Martorii lui Iehova, și cu catolicii, și cu toți ceilalți.

Dar este Dumnezeu unul singur? Este o singură credință și un singur Domn? Dacă este un singur Domn, ucenicii merg după El, nu după mai mulți domni. Îi învață oare Duhul Sfânt pe unii să păzească ziua a șaptea, iar pe alții duminica? Împarte Duhul Sfânt oamenii în două categorii și îi mântuiește și pe unii, și pe alții? Dacă am fi ucenici ai Domnului Isus, multe probleme s-ar rezolva. Altfel, fiecare spune: „Noi avem învățătura aceasta și mergem după ea.” Și așa se întâmplă pentru că nu mai credem că trebuie să fim ucenici ai Domnului Isus, ca și cum nimeni nu ne-ar fi chemat la asta.

Ucenicul păzește tot ce îl învață învățătorul. Domnul Isus spune în Matei 5:38-39: „Ați auzit că s-a zis: ‘Ochi pentru ochi și dinte pentru dinte’. Dar Eu vă spun: Să nu vă împotriviți celui ce vă face rău.” Discipolii preiau învățătura maestrului. Atunci cum se mai justifică faptul că unii merg în armată, la război sau în poliție? Dacă ar fi ucenici ai Domnului Isus, nu s-ar duce. Ar prelua învățătura Lui și ar duce-o mai departe. Dacă suntem doar creștini, se poate și așa.

Am văzut că apostolii, ucenicii Domnului Isus, au făcut la rândul lor ucenici. Dacă suntem ucenici, și noi vom face ucenici, nu doar creștini. Există grupări de creștini care au și ele o învățătură deosebită, ceva adăugat: unii vor să țină Cina Domnului într-un anumit fel, alții vor să țină sărbătorile evreiești. Dar oriunde s-ar aduna, o adunare trebuie să fie o adunare de ucenici.

Cineva dintr-un alt oraș m-a întrebat odată: „Spuneți-ne ce reguli aveți voi în plus, ca să vedem dacă ne putem conforma.” Dar ce s-ar întâmpla dacă, după un timp, unul dintre noi ar veni cu o

regulă în plus? Ne adunăm, ne este bine, și dintr-odată cineva spune: „Fraților, m-a luminat Domnul azi-noapte să facem cutare lucru.” Și facem așa, pentru că pe unul sau pe altul „l-a luminat Domnul”. Însă cine este ucenic al Domnului nu poate veni cu o regulă în plus. Într-o adunare de creștini, așa ceva se poate.

Domnul ne cheamă să mergem după cuvântul Lui, nu după reguli adăugate. Dacă cineva găsește vreo greșeală în ascultarea noastră, îl rugăm să ne ajute, ca să mergem mai curat după acest cuvânt. La aceasta suntem chemați.

Ucenic sau creștin laic?

Să vedem ce mai spune Cuvântul lui Dumnezeu despre ucenici. Deschidem Evanghelia după Luca, capitolul 14, ca să aflăm dacă suntem datori să fim ucenici sau putem rămâne la statutul de creștin laic. Un astfel de creștin merge doar la adunare, cântă, se roagă și dă zeciuială acolo unde se cere. Unde nu se cere, dă cât îl lasă inima și socotește că este destul. Dar așa face ucenicul Domnului? Se duce la sinagogă, se închină și atât? Ucenicul trăiește cum a trăit Învățătorul. Este cu totul altceva, este o mare chemare.

Pasajul care începe cu versetul 25 poartă titlul: „Cum să fie ucenicul lui Isus?” Este o întrebare pe care trebuie să ne-o punem și noi când studiem ucenicia. La școala publică, elevul mai fuge de la ore, mai copiază, mai minte și face multe alte lucruri de felul acesta. Se poate oare așa ceva în școala Domnului Isus? Să luăm aminte la ce scrie în Luca 14:25–27: „Împreună cu Isus mergeau multe noroade. El S-a întors și le-a zis: «Dacă vine cineva la Mine și nu urăște pe tatăl său, pe mamă-sa, pe nevastă-sa, pe copiii săi, pe frații săi, pe surorile sale, ba chiar însăși viața sa, nu poate fi ucenicul Meu. Și oricine nu-și poartă crucea și nu vine după Mine nu poate fi ucenicul Meu.»”

Domnul nu vorbea aici ucenicilor, ci unor noroade mari. Am fi înclinați să spunem că aceasta este o hrană prea tare, că hrana tare este pentru oamenii mari, iar noroadele n-ar înțelege-o. Totuși Domnul Isus a spus aceste cuvinte noroadelor. Învățătura aceasta nu este pentru o clasă superioară, pentru cei ajunși oameni mari și tari, ci pentru toți. Dacă Domnul Isus a vorbit noroadelor, și noi trebuie să le vorbim noroadelor. Lucrarea aceasta nu este rezervată doar câtorva specialiști.

Condițiile de intrare în școală

Ca lucrurile să fie mai limpezi, să folosim o ilustrație. În aceste versete Domnul Isus arată cum se intră în școala uceniciei și ce examen trebuie dat pentru a fi primit în ea. Nu devii ucenic doar pentru că te-ai hotărât tu să fii. După această hotărâre urmează altele. Trebuie să știm limpede că ele se cer la intrarea în școală, nu la sfârșitul ei. Dacă nu le împlinesc, Domnul nu mă primește.

Ar fi foarte simplu să spunem că metoda de mântuire este doar aceasta: crede în Domnul Isus și ești mântuit. După această socoteală, dacă ești mântuit, ești și în școala de ucenici, iar dacă ești în școala de ucenici, ai și terminat-o. Dar lucrurile nu stau așa. Ne facem ucenici cu un scop, pe

care îl vom vedea îndată. Domnul spune foarte clar că oricine nu-și poartă crucea și nu vine după El nu poate fi ucenicul Lui. Dacă nu merg după Maestru și nu urmez învățăturile Lui, nu pot fi ucenicul Lui. Versetul 33 adaugă: „Tot așa, oricine dintre voi nu se leapădă de tot ce are nu poate fi ucenicul Meu."

Acestea sunt condiții de intrare în școală. Pentru mântuire, așa cum este ea înțeleasă adesea, condițiile nu par atât de multe: ridici mâna, îți predai viața și gata. Un om ar putea spune: „Eu m-am născut din nou acum douăzeci de ani, dar de atunci nu s-a mai întâmplat nimic. M-am lăsat atunci de băutură și de fumat, am avut putere și am reușit. Apoi m-am oprit acolo. De atunci mă tot curăț și mă tot las de păcate, dar ele vin iar și iar peste mine."

Scopul nașterii din nou este însă intrarea în școala uceniciei. De aceea trebuie să ne întrebăm: când am intrat eu, conștient, în această școală, ca să fiu transformat după chipul Lui? Transformarea nu vine așa: eu dorm, dimineața mă trezesc mai asemănător cu Domnul Isus, iar a doua zi și mai asemănător. Este o muncă. Domnul Isus ne cheamă să venim la El și să învățăm de la El (Matei 11:28–29). Dacă nu împlinim aceste condiții, nu putem intra în școala Lui și nu putem fi ucenicii Lui.

Să reținem ce spune Luca 14: cine nu-și poartă crucea și nu vine după Domnul nu poate fi ucenicul Lui. Același gând îl găsim în Luca 9:23–24: „Apoi a zis tuturor: «Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să Mă urmeze. Fiindcă oricine va voi să-și scape viața o va pierde, dar oricine își va pierde viața pentru Mine o va mântui.»"

Aceste versete sunt legate de cele din Luca 14. Așa trebuie să studiem Cuvântul lui Dumnezeu: legând strâns pasajele între ele.

Să se lepede de sine

În Luca 14, Domnul spune că cine nu-și poartă crucea și nu vine după El nu poate fi ucenicul Lui. În Luca 9 adaugă: „Dacă voiește cineva să vină după Mine", adică dacă vrea cineva să-I fie ucenic, „să se lepede de sine". Apare astfel încă o condiție, încă o piesă din puzzle. Ucenicia nu stă singură, ci se ramifică. Ce înseamnă să ne lepădăm de noi înșine? Și când trebuie s-o facem: la sfârșitul vieții de credință sau la început?

Apostolul Pavel scrie în Filipeni 2 să avem în noi gândul care era și în Hristos Isus: El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, n-a socotit un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu. Omul care nu se leapădă de sine face tocmai contrariul: se face deopotrivă cu Dumnezeu, pentru că el însuși hotărăște ce este bine și ce este rău.

Cine hotărăște, deci, ce este bine și ce este rău: Maestrul sau eu? Dacă eu mai hotărăsc, nu pot fi ucenicul Lui. Ucenicul, discipolul, urmează învățăturile Maestrului și le primește pe toate. De aceea a spus Domnul în Matei 28:20: „Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit." El este Maestrul. Iar noi nu păzim totul doar ca să ne aflăm în treabă. Când păzim totul, în noi are loc transformarea, și ea trebuie să fie deplină, nu parțială.

Lumina nu stă cu întunericul

Când privim noaptea luna luminată de soare, vedem pe ea niște pete. Nu este luminată în întregime. Petele acelea întunecate sunt locurile unde lumina nu pătrunde, în cratere, și acolo rămâne umbră. Domnul nu vrea să avem zone întunecate, ci să fim lumină pe deplin. Acolo unde nu primim tot ce ne dă El, rămâne întuneric. Iar Dumnezeu nu lucrează și cu lumina, și cu întunericul, pentru că lumina nu poate sta împreună cu întunericul.

De ce trebuie să ne lepădăm de noi înșine? Pentru că Dumnezeu are un scop, și totul se supune scopului Său: să fim ca Domnul Isus. Dacă nu ne lepădăm de învățăturile noastre, Îi spunem de fapt Domnului Isus, acolo unde nu ne convine: „Fii Tu ca noi."

Să luăm un exemplu din bucătărie. O femeie face de treizeci de ani ciorba într-un anumit fel. Vine cineva și îi aduce o rețetă nouă pentru aceeași ciorbă. Probabil că va încerca s-o facă. Dar ea punea doi morcovi, iar rețeta cere unul singur. „Nu, nu e bine, e prea puțin. Trebuie doi." În inima ei, trebuie doi. Ce are de făcut femeia aceasta? Să se lepede de sine și să scoată rețeta veche din inimă. Așa trebuie să scoatem și noi totul din inima noastră, ca El să poată lucra.

Puțin și pentru mine

Avem și exemplul lui Naaman, în 2 Împărați 5. Naaman a aflat că Dumnezeul lui Israel este Dumnezeul cel viu, adevăratul Dumnezeu, și voia să I se închine, ceea ce este firesc. Dar îi cere lui Elisei să-l lase să ia pământ de acolo și să-i fie îngăduit ca, atunci când împăratul lui se va duce să se închine dumnezeului său, să se poată pleca și el.

Așa vrem și noi cu Dumnezeu: „Lasă-mi puțin și din viața mea. Lasă-mă să mă închin și în parc, că și acolo se cheamă Numele lui Dumnezeu." Este doar un exemplu, dar întrebarea rămâne: poți fi ucenicul lui Dumnezeu cu inima împărțită? Primește Dumnezeu așa ceva? Ucenicul trebuie să se lepede de sine.

Ca să înțelegem limpede ce înseamnă lepădarea de sine, să deschidem Evanghelia după Ioan. Dacă nu-L avem ca model pe Domnul Isus, Maestrul nostru, nu înțelegem cum trebuie să ne lepădăm de noi înșine.

Până nu înțelegem cum S-a lepădat Domnul Isus de Sine, nu putem intra în școala Lui; vom rămâne doar creștini. Unii merg în fiecare seară la rugăciune, alții, după cum am auzit, se adună și dimineața, la ora șase. Merg la biserică de două ori duminica, țin post poate de două ori pe săptămână, dar nu se leapădă de sine. Le folosesc la ceva toate acestea?

Domnul Isus ne arată prin propria Lui viață ce înseamnă lepădarea de sine. În Ioan 5:19, El spune: „Adevărat, adevărat vă spun că Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând; și tot ce face Tatăl, face și Fiul întocmai."

Să schimbăm puțin cuvintele, ca să înțelegem ce are de împlinit ucenicul când se leapădă de sine. Unde scrie „Tatăl", punem pe Domnul Isus, iar unde scrie „Fiul", punem pe ucenic: ucenicul nu poate face nimic de la sine; el nu face decât ce vede pe Domnul Isus făcând, și tot ce face Domnul Isus face și ucenicul întocmai. Așa este ucenicul Domnului. Este o definiție ușor de

ținut minte.

Să ne gândim la spălarea picioarelor. Astăzi nu se mai practică. Dacă eu spun: „Cu asta nu sunt de acord", mai este Domnul Isus Maestrul meu? Sau ar trebui să învețe El de la mine? Mai pot spune că nu fac nimic de la mine însumi? Mă mai pot numi ucenicul Lui?

Creștin mă pot numi, da, chiar creștin autentic. Am certificat de botez, am făcut multe lucruri, sunt pastor, am studii la universitatea teologică, am scris cărți. Dar m-am făcut deopotrivă cu Dumnezeu. Sunt ucenicul Lui? Am fost vreodată ucenicul Lui? Iar dacă n-am fost niciodată, m-am născut vreodată din nou? Prima zi a nașterii din nou este prima zi de ucenicie. Când m-am născut din nou, am intrat în școala uceniciei, a ascultării, ca să ascult așa cum a ascultat Domnul Isus de Tatăl.

Nu așa cum a ascultat Adam. Și Adam a ascultat de Tatăl, dar nu în toate. Eva a spus că Dumnezeu le poruncise să nu mănânce din rodul pomului și nici să nu se atingă de el (Geneza 3:3). Ea voia să asculte chiar mai mult: nici să nu se atingă de el. Dumnezeu le spusese doar să nu mănânce, ca să nu moară. Era hotărâtă să asculte, fără îndoială. Dar a venit diavolul cu șiretlicul lui, și ea n-a mai ascultat, ci s-a făcut deopotrivă cu Dumnezeu. Și a murit. Iar noi vrem să intrăm în viață prin neascultare. Nu este o nebunie?

Judec după cum aud

Domnul Isus spune în Luca 14:26 că, dacă cineva nu urăște însăși viața sa, nu poate fi ucenicul Lui. Ce viață să urască? Viața trăită în independență, după mintea și după capul lui: „Frații îmi spun, dar eu fac tot cum cred eu." Scriptura ne cere să fim supuși unii altora și supuși celor mai mari, „Căci «Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har»" (1 Petru 5:5). Omul răspunde: „Nu vreau să fiu smerit, vreau să fiu mândru, nu vreau să ascult." Atunci însă Dumnezeu stă împotriva lui. „Nu-i nimic", zice el, „dar vreau să am viață veșnică." Nu este o nebunie?

Ca să ne fie limpede cum S-a raportat Domnul Isus la Tatăl, cum a stat în voia Lui și ce înseamnă lepădarea de sine, citim din Ioan 5, versetul 30: „Eu nu pot face nimic de la Mine însumi: judec după cum aud; și judecata Mea este dreaptă, pentru că nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui, care M-a trimis."

Pentru ucenic, „judec după cum aud" înseamnă că judec după cuvântul lui Hristos, nu după cuvintele mele și nici după doctrina bisericii mele. Atunci judecata mea este dreaptă, pentru că nu caut să fac voia mea, ci voia Domnului Isus. Ce frumos este să cauți să faci voia Lui! Mai poți oare contrazice o poruncă a Domnului Isus când cauți să faci voia Lui?

Se poate doar atunci când socotim că nu mai trebuie să împlinim Cuvântul pentru mântuire. Când mântuirea este privită numai ca un dar al lui Dumnezeu pentru cel ce crede în jertfa Domnului, poți să mai și calci poruncile, fiindcă ele nu mai sunt necesare pentru mântuire. Unde am fost chemați și unde am ajuns?

Cântări de ucenicie nu există

Am ajuns aici pentru că am studiat Cuvântul lui Dumnezeu fără noimă, în dezordine. Ce însemna pentru mine cuvântul „ucenic”? Un simplu cuvânt din Biblie, fără nicio valoare. Și totuși valoarea lui este imensă. Dacă nu înțeleg acest lucru și nu ajung aici, nu se întâmplă nimic. Domnul Isus spune în Luca 14:33: „Tot așa, oricine dintre voi care nu se leapădă de tot ce are nu poate fi ucenicul Meu.” Iar noi răspundem: „Nu-i nimic. Nu sunt ucenic, dar sunt creștin. Tot sunt ceva.”

Acum mai bine de douăzeci de ani, când citeam în Biblie despre ucenicie, nu mă regăseam acolo. Îmi închipuiam că ucenicii sunt o clasă specială a Domnului Isus, o grupare de elită, care Îl urmează întru totul, iar noi, ceilalți, suntem doar creștini. Ni se spunea că cei 144.000 din Apocalipsa 14 sunt cei care urmează pe Miel oriunde merge El. Noi, ceilalți, laicii, cum s-ar zice, mergem la adunare, ne închinăm și intrăm și noi prin mila Domnului, prin jertfa Lui. Și atunci nu ne rămâne decât să cântăm mereu „Jertfa Ta, jertfa Ta m-a mântuit”. Cântări de ucenicie nu există.

Întrebarea rămâne: ne-a chemat Domnul să fim ucenici sau nu? Apostolul Pavel scrie în Filipeni 2:5: „Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus.” Deși era Fiul lui Dumnezeu, Domnul Isus nu S-a făcut deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a smerit și a luat chip de rob. Acesta este gândul pe care suntem chemați să-l avem și noi.

Nu prin citit devenim prietenii Lui

În felul acesta trebuie să studiem Cuvântul lui Dumnezeu. Să nu rămânem doar la citit, ca să-L mulțumim pe Dumnezeu cu un capitol pe zi. Citesc dimineața, citesc seara, mă adap și mă hrănesc din Cuvânt, cum se spune, dar fără niciun folos pentru mine, doar ca să fie Dumnezeu mulțumit. Este oare Dumnezeu mulțumit numai pentru că citesc?

Avraam nu avea ce citi, fiindcă pe vremea lui nu existau scrieri. Și totuși, cum a trăit el? Cum a fost numit? Prietenul lui Dumnezeu. Pot să ascund ceva de prietenul meu? Nu, pentru că îmi este prieten. Să fim deci prietenii lui Dumnezeu. Însă nu prin citit devenim prietenii Lui.

În Matei 10:34–39, Domnul Isus spune: „Să nu credeți că am venit s-aduc pacea pe pământ; n-am venit să aduc pacea, ci sabia. Căci am venit să despart pe fiu de tatăl său, pe fiică de mama sa și pe noră de soacra sa. Și omul va avea de vrăjmași chiar pe cei din casa lui. Cine iubește pe tată, ori pe mamă, mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine; și cine iubește pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine. Cine nu-și ia crucea lui și nu vine după Mine, nu este vrednic de Mine. Cine își va păstra viața, o va pierde; și cine își va pierde viața, pentru Mine, o va câștiga.”

Unde scrie „nu este vrednic de Mine”, putem pune în paranteză: „nu poate fi ucenicul Meu”. Trimiterile din dreptul acestor versete duc chiar acolo: versetul 38 trimite la Luca 9:23 și Luca 14:27, iar versetul 37, la Luca 14:26.

La ce ne cheamă Domnul aici, dacă nu la o dăruire totală? Vom avea probleme mari în casă. Mulți dintre noi aleg să fie pace în casă, chiar dacă devin mai moi față de Domnul Isus. Dar se poate așa cu El? În Luca citim „cine nu urăște", iar aici „cine iubește… mai mult decât pe Mine". Cuvintele sunt puțin diferite, dar învățătura Domnului Isus este aceeași: „Cine nu-și ia crucea lui și nu vine după Mine, nu este vrednic de Mine."

Tot în Matei 10, la versetele 24 și 25, vedem scopul uceniciei: de ce ne cheamă Domnul să fim ucenici și de ce ne trimite să facem ucenici. „Ucenicul nu este mai presus de învățătorul său, nici robul mai presus de domnul său. Ajunge ucenicului să fie ca învățătorul lui, și robului să fie ca domnul lui."

Ținta noastră este să fim ca Învățătorul nostru. Tot ce fac astăzi raportez la Domnul Isus și mă întreb: sunt eu ca El? Este greșit să cred că sunt mai bun. Să luăm, de pildă, îndelunga răbdare. Se spune că, atunci când ți s-a terminat răbdarea, treci la îndelunga răbdare. Dar ce înseamnă aceasta în mintea noastră? „Eu rabd, eu rabd, eu rabd…" Proverbul românesc spune: „Pisica blândă zgârie rău." Pisica aceasta rabdă mult, este blândă, dar, când la un moment dat își scoate ghearele, zgârie.

Și noi putem răbda destul de mult. Când însă punem înaintea noastră chipul Domnului Isus, întrebarea se schimbă: ca cine trebuie să rabd? Nu ca unul sau altul, ci ca Domnul Isus. El a răbdat până la sfârșit și n-a deschis gura deloc. Acolo trebuie să ajung: să nu deschid gura la nicio provocare, fie că vine de la soție, de la vecini sau de la dușmani. Aceasta este ținta.

Nu ne place? Atunci mai bine să renunțăm, pentru că altfel n-are niciun rost și pierdem degeaba. Dacă nu ne place cum este Domnul Isus, Maestrul nostru, nu-L vom urma și nu vom vrea să fim ca El. Iar dacă nu vom fi ca El, vom fi oare cu El?

Apostolul Ioan arată în 1 Ioan 3:2–3 că, atunci când Se va arăta El, vom fi ca El. Și adaugă: „Oricine are nădejdea aceasta în El se curățește, după cum El este curat." Nu se curățește doar așa, ca să se afle în treabă, ci după măsura curăției Lui.

Îmi pot curăța ghetele de noroi, dar poate veni cineva să-mi spună: „Ce-ai făcut? Nu le-ai curățat." „Ba da, le-am curățat." „Nu, nu sunt curate. Mai au încă pete de noroi." Ne putem curăța în proporție de nouăzeci la sută, iar zece la sută rămân. Atunci spunem: „E cam gri, dar e aproape bine." Așa nu merge. Trebuie să fim ca Domnul Isus. El este fără pată, fără zbârcitură, fără păcat, fără nimic întinat. La aceasta suntem chemați. Dacă însă nu avem această chemare, merge și așa: un creștinism de duminică.

Orice ucenic desăvârșit

În Luca 6:40 citim: „Ucenicul nu este mai presus de învățătorul lui; dar orice ucenic desăvârșit va fi ca învățătorul lui." La aceasta suntem chemați. Aceasta este ideea principală, „Mergeți și faceți ucenici", și pe ea stau toate textele.

Pe această temelie se leagă, ca o completare, nașterea din nou: ce condiții are și de ce trebuie făcut legământ. Tot de ea se leagă legământul, viața de credință și Biserica. Ce scop are Biserica?

De ce a fost dată? Ca să facă ucenici. Efeseni 4:11–13 arată că toate au același scop: „Și El a dat pe unii apostoli; pe alții, proroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos.”

Ce înseamnă „toți”? Am intrat într-o școală de ucenici al cărei scop este desăvârșirea sfinților, până vom ajunge toți la înălțimea staturii plinătății lui Hristos. Iar în Hristos locuiește trupește toată plinătatea dumnezeirii, după cum scrie Pavel în Coloseni 2:9. Acesta este standardul și aceasta este înălțimea la care am fost chemați. Toate lucrurile se subordonează acestui plan al lui Dumnezeu, și tot în lumina lui trebuie să studiem Cuvântul Său.

Pavel își arată ținta în Coloseni 1:28–29: „Pe El Îl propovăduim noi și sfătuim pe orice om și învățăm pe orice om în toată înțelepciunea, ca să înfățișăm pe orice om desăvârșit în Hristos Isus. Iată la ce lucrez eu și mă lupt după lucrarea puterii Lui, care lucrează cu tărie în mine.”

Domnul ne-a chemat să fim ucenici și să facem ucenici, să-L iubim pe El mai mult decât pe oricine și să ne curățim după cum El este curat. Ucenicul desăvârșit ajunge să fie ca Învățătorul său. Domnul să ne ajute pe toți să avem o viață de ucenic adevărat, desăvârșit.

Sursa: *Ucenicia: chemarea de a fi asemenea Învățătorului* — Cuvânt Curat
cuvantcurat.ro/predici-scrise/rolul-uceniciei-in-planul-lui-dumnezeu